

BAZI BELGELER
DÜĞERLENEN
DARA TEHLİKELİDİR

DÜŞMAN

ELİĞİNDEN

HELEKLE

GÜVEN

UMUT

SORKONUŞ

SORĞULA
Arman DE NE

ARAS NEFES

TR - KALIMSIZ

LISTE

BAKSOY LE YA
KİM İTAN
BAZ Gİ

PATRICIA FORDE

LİSTE

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü	Tülay Öncü
Editör	Merve Okçu
Çeviri	Esmâ Fethiye Güçlü
Kapak Tasarım	Sarah J. Coleman
Kapak Uygulama	Erdi Demir
İç Tasarım	Tamer Turp

3. Baskı Mart 2019

Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2834-4

9 786050 828344

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
E-posta	bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt	Sistem Matbaacılık
Sertifika No	16086
Adres	Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel	(0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4481

Bilim Kurgu - Fantastik / 7

Raf: 10+ Fantastik-Bilim Kurgu

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2015 "The List" orijinal adıyla Sourcebooks Jabberwocky tarafından yayımlanan bu eserin Türkçe hakları Nurcihan Kesim ajans aracılığıyla anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

GİRİŞ

Smith Fearfall bir çöpçüydü. Ve bu kumsal onun bölgesiydi.

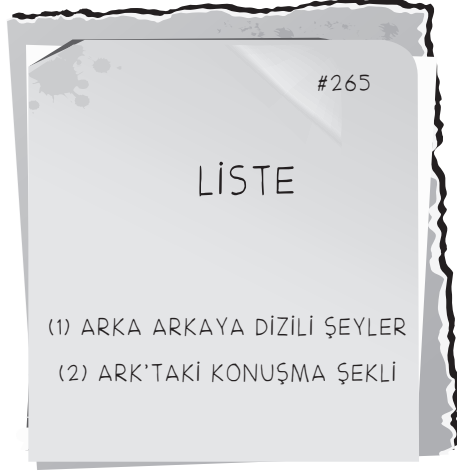
Teneke kutunun dans ederek dalgaların içine batıp çıkarken onunla dalga geçişini izledi. Bekledi. Beklemeyi iyi bilirdi. Sonunda, avı ulaşabileceği kadar yakınına geldi. Smith suyun içinde güçlkle ilerledi. Pantolonunu kaplayan plastik, kuvvetli rüzgârın etkisiyle çıtırdayıp koptu. Teneke kutu ondan uzaklaşmıştı. Gözlerini avından ayırmadan dikkat kesilerek bekledi.

Metal silindir kutunun gümüş pırıltısı bir kez daha tuzlu suyun üzerinde gözüktü. Smith ileri doğru uzanınca sert metali bir an parmaklarının ucunda hissetse de teneke kutu onu kavrayamadan elinden kaydı. Öne doğru atılarak kutuyu bir kez daha yakaladı ve iki eliyle sararak onu sıkıca kucakladı.

Kumsala geri döndüğünde onu incelemeye başladı. Sivri kum taneleri gözlerine batıyordu. Kırmızı yıldızı ve art arda dizili harfleri fark etti. N-I-C-E-N-E. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Teneke kutuyu, o sabah bulduğu diğer hazineleri koyduğu kenevir çantasına tıktı.

Karşısında uzanan uçsuz bucaksız, dalgalı gri suyun üzerinde bir martının çığılığı duyuldu. Smith durarak ufka doğru baktı. Ürperdi. Sonra paltosuna sıkıca sarılarak arkasına döndü ve eve doğru yol aldı.

1. BÖLÜM

Kelime ustasının çırağı Letta yorgun düşmüştü. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Başı ağrımış, gözleri kurumuş, görüşü bulanıklaşmıştı. Sabahın erken saatlerinden bu yana benzersiz el yazısıyla yüzlerce kelimeyi tek tek yazarak kopyalamıştı. Değişikliklerin yapıldığı bu zamanlar Letta ve ustası için yılın en yoğun zamanlarıydı. Bu dönemde ustalar yeni çıraqları, öğretmenler yeni öğrencileri kabul eder, insanlar uzun kış mevsimine hazırlanırdı.

Yeni bir kart alıp yazmaya başladı.

Araştırmak: Keşfetmek, aramak. Cevapları bulmak için soruşturmak.

Kalemini masanın kenarına bırakarak bir süre duraksadı. Duvarlara gölgeler düşüren akşam ışığı endişelerini de artırmıştı. Bir şeyler yapmalıydı. Bir polisin neden onları ziyarete geldiğini kendisine açıklaması için burada oturup Benjamin'i bekleyemezdi. Yerinden kalkarak oturma odasına doğru yürüdü. Benjamin'in çalışma odasının önüne gelince durdu. İçeri girmeye çekiniyordu. Odadan gelen sesler bir yükselip bir alçalıyor, kelimeler iki adamın arasında gidip geliyordu. Letta, küçük yuvarlak masaya dönerek metal tepside duran fincanları büyük bir özenle doldurdu. Kaynar su, pıtrak otunun topraksı kokusunu açığa çıkarmış, çayın keskin, kili andıran yoğun aroması odayı doldurmuştu. Tepsiyi eline alarak kapıya doğru ilerledi. Acaba içeri girmeli miydi? Ahşap kapının üzerindeki yarıktan bakınca pencereyi kaplayan kalın perdeyi, dördüncü köşesine bir odun parçası yerleştirilmiş üç ayaklı eski yeşil koltuğu görebiliyordu. Koltuğun altında beyaz, pürüzsüz, soğuk mermer zemin vardı.

Derin bir nefes alarak tepsiyi sol eline geçirdi. Başparmağının boğumuyla kapıyı hafifçe tıklatınca fincanlar sallandı. İçeriden ustasının sesini duyabiliyordu.

“Ama, efendim,” diyordu. “Beş yüz kelime mi? Bu... bu hiç... insanca değil.”

Polis hemen karşılık verdi. “Liste şu an yedi yüz kelime,” dedi. “Bu çok fazla. Neden kendine iş çıkarıyorsun?”

“Ama... ama...”

Letta, ustasının sesindeki çaresizliği duyunca irkildi.

Polis kahkaha attı. “Ark’ın daha az kelimeye ihtiyacı var,” dedi. “Kelimeler işe yaramaz. Kelimeler sorun çıkarır.”

Letta donup kalmıştı. Elleri hâlâ havadaydı. Polisin sözlerinin çirkin uğultusu kulaklarını rahatsız ediyordu. Kapı üzerine doğru açıldı. Korkuyla sıçrayınca elindeki tepsi sallandı. Karşısında duran polisin kel kafası, sanki derisinin altında sarı bir ışık yanıyormuş gibi parlıyordu. Tek eliyle tepsiyi ondan alarak diğer elini Letta’nın omzuna koydu.

“Merhaba,” dedi. Koyu renkli gözlerini üzerinden hiç ayırmıyordu. “Bu ne?”

“Çay,” dedi Letta. Kalbi hızla çarpıyordu. Sonra “Pıtrak otu çayı,” dedi. Neden konuşmaya başladığını hatırlayamıyor, sadece bir dalganın üzerine gelip onu içine aldığı hissediyordu. Kelimeleri birden polisin yüzüne söyleyivermişti.

Adamın yüzü Letta’ya o kadar yaklaştı ki nefesini yanağında hissedebiliyordu. “Çay,” diyerek düzeltti. Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. “Çay. *Pıtrak otu* çayı değil. *Pıtrak otu* Liste’de yok.”

Adam, gözlerini yüzünden ayırmadan elindeki tepsiyi yere bırakınca çarpmanın etkisiyle çıkan gürültü eski evin içinde yankılandı. Letta çıplak bileklerine sıçrayan kaynar suyu hissediyor, ağlamamak için dilini ısırıyordu. Polis, sanki hiçbir şey olmamış gibi tepsinin, fincanların ve yere dökülen çayın üzerinden geçip gitti.

Kapıya gelince arkasına döndü. “Kelime ustası, sadece beş yüz kelime. Liste’yi hazırla.”

Bunu söyledikten sonra oradan ayrıldı. Letta ve ustası bir süre sessizce bekledi. İkisi de adamın yaptığı bir büyü-
nün etkisi altında gibiydi.

Benjamin kıza döndü. “Letta,” dedi. Letta adamın göz-
lerindeki acıyı görebiliyordu. “Sorun çıkarma. İyi olmaz.
Yanlış.”

“Benimle Liste’ye göre konuşma,” dedi ani bir öfkeyle.
“Biz kelime utasıyız. İstedığımız gibi konuşabiliriz.”

“Belki,” dedi Benjamin. Gözlerini kapıya çevirdi, yalnız
olduklarından emin olmak istiyordu. “Ama bunun bir
ayrıcılık olduğunu unutmamalıyız, kızım.”

Letta içindeki öfkenin gittikçe arttığını hissedebiliyor-
du. Başını sağa sola salladı.

“Biz şanslıyız, Letta, bu gezegende kalan son insanlarız.”

Letta omuzlarını silkti, konuşamıyordu.

“Beş yüz kelime,” dedi Benjamin alçak sesle. “Yeni bir
Liste hazırlamalıyım.”

“Ama, usta...” Letta sesindeki karşı çıkan tona engel
olamıyordu.

Beş yüz kelime? İnsanlar bu kadar kelimeyle yaşamlarını
sürdürebilirler miydi?

“John Noa ne yaptığını biliyor,” dedi Benjamin. “O her
zaman ne yaptığını bilir. Göreceksin.” Ona doğru uzanıp
eline dokundu. Parmakları kuru ve soğuktu.

“Ben etrafı toplarım,” dedi Letta. Sonra yaşlı adamın sığınağı olan çalışma odasının açık kapısına doğru ağır ağır yürüyüşünü izledi.

Letta holün karanlık bir köşesinde süpürgeyi bularak kırılan bardakları süpürdü. Açık pencereden rüzgârın uğuldadığını duyabiliyordu. Ve çok uzakta olmayan bir yerlerden bir kurt rüzgâra karşılık veriyormuş gibi uluyordu. Odanın diğer tarafına doğru yürüyerek pencereyi kapattıktan sonra bir süre durarak dışarıdaki soluk renkli, ıslak manzaraya baktı.

Yolun karşısındaki tepenin yamacındaki evler sallanırken birbirlerine dayanarak destek alıyordu. Müşterek oturma odası, iki yatak odası ve bir tuvaletiyle tıpatıp birbirine benzeyen kireçle boyanmış bu küçük kutuların tamamı Erime’den önce inşa edilmişti. Pencerelerdeki cılız, sarı ışık demetleri onları besleyen yel değirmenlerinin kendilerini söndüreceklerinden korkuyormuş gibi baygın baygın titreyerek Letta’ya göz kırpıyordu. İnsanlar tepenin ardındaki Ana Mutfak’ta sıraya dizilmeye başlamıştı. Bu manzaradan gönülsüzce uzaklaşarak yeniden işe koyuldu.

Dükkâna açılan kapının arasından masasını görebiliyordu. Karton kutular birbirinin içine yerleştirilmiş, on santimlik kareler halinde bir yığın kart kesilmiş, tahta kaleminin gövdesi bir cam gibi pürüzsüzleşene kadar zımparalanıp cilalanmıştı. Onların yanında duran mürekkep dolu kap ikinci vaktinin loş ışığında parlıyordu. Kalbinin sesini hâlâ duyabiliyordu ama polis artık gitmişti. Şimdi sadece o ve kelimeleri vardı. Hızlı adımlarla ilerleyerek

sandalyesini çekti ve çalışmaya başladı. Uzanıp boş bir kart aldı.

İlkokul öğretmeni Bayan Truckle için yirmi kutu Liste hazırlaması gerekiyordu. Yaşlı kadının kendi okul günlerinde duyduğu sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. “Dik otur, kızım. Kâğıda öyle gömülme.”

Kelimeler tıpkı küçük bir çocukken olduğu gibi önünde dans ediyordu. Okulda öğrendiği kelimeler, elektrik ışığı yayan kıpkırmızı ateş böcekleri gibi kafasında uçuşurken yatağa uzandığı zamanları hatırladı.

Bazen, bazı, bazısı.

Elbette hepsi Liste’de yer alan kelimelerdi. O zamanlar, Ark’taki diğer birçok kişi gibi sadece Liste’deki kelimeleri biliyordu.

Kartı ters çevirerek yazı masasının üzerine yerleştirdi. Bu incecik kâğıda dokununca içinde duyduğu huzursuzluk yatışmıştı. Kalemını alıp mürekkebe batırdı. Kırmızı boya kontrolü dışında kartın üzerine yayılmasın diye kalemi dikkatle kaldırdı. Elini sabit tutarak ucunu vanilya renkli kartın üzerine bastırdı. Yazmanın ve kartları sıraya koymanın kusursuz işleyen ritmiyle her şeyi yavaş yavaş unuttu.

Okullar on gün içinde açılacaktı ve John Noa’nın talimatına göre bütün çocuklara Liste’nin bir kopyası verilecekti. Her çocuk için, içinde beş yüz kelimenin ayrı ayrı yazıldığı kartların yer aldığı birer kutu hazırlanacaktı.

Ustası üst katta kendi kendine mırıldanıyor, ısınmak için ayaklarını eskimiş tahtalara vuruyordu.

Artık hep üşüyor, diye düşündü Letta. Dikkati dağılınca kafasını kaldırarak dükkânın tanıdık görüntüsünü inceledi.

Bina, yılların üzerine yüklediği ağırlıkla inliyordu. Ark'taki diğer evlerle karşılaştırıldığında alışılmışın dışında bir büyüklüğe sahipti. Geniş zemin kat, Benjamin'in işlerini yürüttüğü, Letta'nın en uçtaki köşede sıkışmış masasının yer aldığı dükkâna ayrılmıştı. Dükkânın arkasında oturma odası, onun arkasında da Benjamin'in çalışma odası vardı. Çalışma odasının içinde kütüphaneye açılan bir kapı, her yerde küçük köşeler, büyük boşlukların arkasına gizlenmiş küçük boşluklar, girintiler, depolar vardı. Tüm bunlar geniş bir alana yayılmıştı. Üst katta, üç oda daha vardı.

Ev, insanların pencerelerde kocaman camlar kullanmaktan, ısınmak için değil de konfor için gerçek ateş yakmaktan kaçınmadıkları başka bir zamanda inşa edilmişti. Dükkânın içinde, arkası dışarıya bakan duvarda, üzerinde kalın siyah kirli olan eski bir şömine vardı. Hokkalar, kaleme dönüşmeye hazır kısa çubuklar ve Benjamin'in seyahatlerinden dönerken yanında getirdiği ıvır zıvır eşyalar, kelime kutularıyla dolu şöminenin rafına biçimsiz bir şekilde dizilmişti.

Duvarın tenekte plakalarla kaplanmış dış tarafı güneş ışığını ve içeri giren insanların yüzlerini yansıtıyordu. Letta, içeride başka zamanlardan kalma sağlam meşe ağaçlarından yapılmış tezgâhın arkasında sıra sıra dizili, içinde gözleri

olan petek şeklindeki rafları görebiliyordu. Raflardaki bu gözler, on santimlik karelere bölünmüş vanilya renkli kartları, kartlarsa üzerlerinde değerli kelimeleri taşıyordu. Etrafta, holografik yarım küre gibi, diğer dünyadan kalma birçok eşya vardı. Letta bu kürenin üzerindeki büyük cam gözde keskin yeşil gözleri ve kabarık kızıl saçlarıyla kendi yansımasını görebiliyordu.

İç çekip işine döndü. Şimdi sıra dışarıda başıboş dolaşırken bulunan kelimelere gelmişti. Bu kelimeler dükkânda tutuluyordu. Benjamin zaman zaman Noa'nın evine kelimelerle dolu kutular götürürdü. Letta, onların orada güvende olduğunu düşünüyordu. En yakınındaki kutuyu biraz kurcaladı.

Hayal, Umut, Sevgi, İnanç

Rastgele bir kart seçip üzerinde yazanı önce sessizce, sonra yüksek sesle okudu. "Hayal, Hayal."

Yaşlı adamın yeniden içeri girdiğini duymadığı için o konuşunca korkuyla sıçradı.

"*Hayal: Kalpte yaşatılan arzu,*" dedi adam. "Çantamı nereye koymuştum?"

"Burada, usta," dedi Letta, ağır deri çantayı ona uzatarak. Yaşlı adamın kendisine kızıp kızmadığından emin değildi.

Kutuyu alıp elinde tuttuğu bir parça kâğıda bakarken “Artık eşyaları eskiden olduğundan daha sık kaybediyorum galiba,” dedi adam.

Letta ona bakınca kanlanmış gözlerinin altındaki koyu halkaları, yüzünün belirgin kemiklerine yapışmış kırışık solgun tenini, alnına dökülen bembeyaz saçlarını fark etti.

“Yeni Liste bugün hava kararmadan önce hazır olacak.”

Letta’ya bakmıyordu. Beş yüz kelime. Şimdiye kadar hazırladığı siparişlerin üzerinde önemli bir değişiklik yapması gerekecekti.

“Bugün kelime kutusunda bir şey var mı?” diye sordu yaşlı adam. Ark’ta yaşayanların buldukları başıboş kelimeleri dükkânın kapısına asılı olan kelime kutusuna atmaları gerekiyordu.

Ona bir kart uzatırken “Sadece bir kelime,” dedi. “*Karınca*. Onu kutunun içine atan çocukla tanıştım. Bu kâğıt parçasını eski bir kutuda bulmuş ama kelimenin anlamını bilmiyordu.”

“Karınca,” dedi Benjamin yavaşça. “İnsanlar ne çabuk unutuyor! Ben çocukken bu canlılar için kullanılan bu tür kelimeler çok sıradandı, ama şimdi...”

Letta ustasının aklından geçeni tamamladı. “Şimdi kullandığımız tek kelime *böcek*.”

Yaşlı adam başını sağa sola salladı. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Letta dudaklarını ısırarak bekledi. “Nedir, usta?”

“Tahmin ettiğimden daha önce gitmem gerekiyor. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmam lazım.”

Letta başıyla onayladı. “Ne kadar kalacaksın?”

Yaşlı adam elini saçlarında gezdirdi. “Mümkün olduğu kadar erken döneceğim,” dedi. “Dükkânı açık tut. Kelimeleri alıp sıraya diz. Onları ihtiyacı olanlara dağıt. Bunu yapabilirsin, değil mi kızım?”

“Evet, usta,” dedi. “Yapabilirim.”

“Bayan Truckle müsait olduğunda sana yardım edecek. Başını yerden kaldırma. Liste’ye göre konuş. Dikkatleri üzerine çekme.”

Letta içini çekti. Yaşlı öğretmenin on ona yardım etmesini istediğinden pek emin değildi. Ustasının sözleri düşüncelerini dağıttı.

“Dışarıda çok karışıklık var,” dedi yaşlı adam.

“Ark’ın dışında mı?” diye sordu Letta, daha fazlasını öğrenmek için üzerine giderek. Hem heyecanlanmış hem de korkmuştu.

Yaşlı adam omuzlarını silkti. “Belki Ark’ın içinde de,” dedi.

Benjamin arkasını dönerek yavaşça merdivenleri çıkmaya başladı. Letta bir kez daha Ark’ta bir evi olduğu için şükretti. Erime’den sonra birçok kişi akıntıya kapılmış, kimsenin yardımının ulaşamadığı tehlikeli, vahşi doğada kaybolmuştu ama annesiyle babası Noa’nın peşinden gitmişti. Felaketten birkaç gün önce Ark’a gelmişlerdi ve o da

burada doğmuştu. Benjamin ayrıcalıklı olduğunu söylerken haklıydı. Onun gibi şanslı olmayan birçok kişi vardı.

Letta düşüncelerini bir kenara bırakarak ustası için bir çanta hazırlamaya koyuldu. Oturma odasına giderek doğruca su şişelerine yöneldi. Hâlâ onlara birkaç gün yetecek kadar suları vardı. Üç şişeyi alarak dikkatlice eski çantanın içine koydu. Kendisi için sadece küçük bir şişe ayırdı. Daha fazlasına ihtiyacı olursa Werber'dan alabileceğine emindi ama Benjamin günlerce temiz su bulamayabilirdi. Yiyeceğini Ana Mutfak'tan alacaktı. Marry Pepper'ın çok hoşuna gitmese de bu, kelime ustasının sahip olduğu ayrıcalıklardan biriydi. Yaşlı adamın Ark'ın dışında kelimeleri bulmak gibi bir görevi olduğuna göre yanında yiyecek götürmeye de hakkı vardı.

Hızla duvardaki eski dolabın yanına giderek çekmece-lerden birini açtı. Kesici ve bileyici aletlerin hepsi oradaydı. Onları alıp çantaya koyacağı sırada duraksadı. Benjamin'in kullandığı gösterişsiz, ahşap saplı ve sivri kıvrık uçlu küçük bıçağı aldı. Gözlerini kapatarak bıçağın elindeki ağırlığını hissetti. Dışarıda, açık alanda olduğunu hayal etmeye çalıştı. Yumuşak toprağın içinden artık çoktan unutulmuş insan yapımı bir nesneyi çıkartıyordu. Bir kutu. Evet. Bir zamanlar içinde değişik yiyecekler olan bir kutu. Dikkatle kutunun üzerindeki çamuru ve kalıntıları temizleyerek altındaki etiketi buldu. Yıpranmış olabilirdi ama yazı hâlâ okunabiliyordu. Beyazın üzerine yazılmış siyah kelimeler oradaydı işte. Etiketini bıçakla yerinden kazıyıp iki parça temiz kâğıdın arasına koyuyordu. Artık

bulduğu şeyin ne olduğunu görebiliyordu. Yeni bir kelimeydi bu. Uzun zaman önce unutulmuş bir kelime. Başka bir döneme, felaketlerden önceki zamana ait bir şey. Başlangıçta ne olduğunu bilemezdi ama anlamını cümleden çıkarabilir ya da onu gençlik yıllarından hatırlayacak daha yaşlı birine sorabilirdi.

Biraz yürüyerek ağrıyan sırtını esnetmesi gerektiğini düşündü. Ciddiyetle sürdüreceği gece çalışması başlamadan önce biraz temiz hava alabilirdi. Ustası dükkândan fazla uzaklaşmasını istemiyordu ama hava almaya ihtiyacı vardı. İşlenmemiş pamuktan yapılmış paltosunu üzerine geçirdi. Benjamin paltosu seyahatlerinden birinde bulduğu plastikle kaplamıştı, bu yüzden neredeyse yağmur geçirmezdi. Letta içini çekti.

Tarlalarda çalışan işçilerin aceleyle evlerine dönerken botlarıyla çığnedikleri sokak, sıradan çamurlu bir yol olmaktan çıkmıştı. Yola devam edip tarlalardan gelen insan akınına karşı ilerliyordu. Deri taşıyan bir adam gözlerini yere çevirerek yanından geçti. Adamın arkasında varillerle dolu tekerlekli bir araba, su kulesine doğru ilerliyordu. Mahsullerin toplandığı tarlalardan çıkmış bir grup çocuk yanından koşarak geçerken bağırıp çağırıyor, çetele çubukları göğüslerine vuruyordu. Acaba iki yüz kelimeyi yitirdiklerinden haberleri var mıydı? Asla öğrenemeyecekleri ya da kısa süre sonra unutacakları kelimeler olduğunu biliyorlar mıydı?

En baştaki patates tarlalarının olduğu yere kadar yürüyüp geri döneceğini söyledi kendi kendine. Ana Mutfak'tan

akşam yemeğini almak için hâlâ vakti olacaktı. Pazartesi menüsünde sebze çorbası, yaban havuçlu kek, yeşil fasulye vardı. Havuçtan nefret ediyordu.

Bir süre sonra köydeki hareketlilik geride kalmıştı. Kendini tarım arazilerinin dışında buldu. Büyük yeşil tarlaların arasındaki patika gitgide dikleşiyordu. Letta bacaklarının zorlandığını hissetti. *Yeteri kadar hareket etmiyorum*, diye düşündü. Yol dikleştikçe göğsü ağrıyordu. Dikkatini dağıtmak için çitin ötesinde sıra sıra dizili patateslerin olduğu yere baktı. Nihayet en tepeye vardığında soluklanmak için durdu. Arkasına dönerek tüm çıplaklığıyla önünde uzanan manzaraya, kıvrımlı tarlaların bulanık gökyüzünü süslediği noktaya baktı. Son günlerde yaşanan yoğun yağış sonrasında su daha aşağıdaki tarlalarda birikmişti. Alt tarafta kalan orman, akşam ışığında kaşlarını çatmış, sırları ve entrikalarıyla kasabayı çevreleyerek insanların yaşamlarına koyu gölgeler düşürmeye başlamıştı. Sol tarafta bir pastadan kesilmiş parça gibi gözüken üçgen şeklinde küçük bir çayır vardı. Geçen baharda orada ölü bir polis bulunmuştu. Titreyerek üzerindeki paltoya sıkıca sarıldı. Sağ taraftaki çitin üzerinde açılmış delik, sahile doğru inen bir yolu açığa çıkarıyordu.

Letta dönüp çamur ve suyla karışık yolda ilerledi. Dakikalar içinde denizin tuzlu kokusunu almaya, sahile vuran dalgaların sesini duymaya başlamıştı. Çocukken bu sestene ne kadar korktuğunu hatırladı. Gece yarısı dalgaların gelip onu yutacağı korkusuyla çığlık atarak uyanırdı. Hep aynı

rüyayı görür, aynı korkuyu duyardı. En sonunda, Benjamin onu sahile götürmüştü.

Ayaklarının altındaki patika değişmişti, artık bir tarladan çok kumsala benziyordu. Bu yolun o gün ustasıyla geldiği yol olduğundan emindi. Bu bayırdan aşağı inip doğruca kumsala gelmişlerdi. Benjamin'in arkasına gizlenmişti, kafasını kaldırmaktan korkuyordu. Yine de denizin kokusunu alıyor, sesini duyuyordu. *Bum, fişş, bum, fişş.*

“Bak!” dedi Benjamin. “Görüyor musun? Dalgalar gelip gidiyor. Sana zarar veremezler.”

Kafasını kaldırıp adamın elini tutarak suya sadece birkaç adım kalana kadar aşağı yürümüştü.

“Bak!” demişti yeniden. “Şu çizgiyi görüyor musun? Şu kayalara bak. Deniz her yıl aldıklarının bir kısmını geri getirir.”

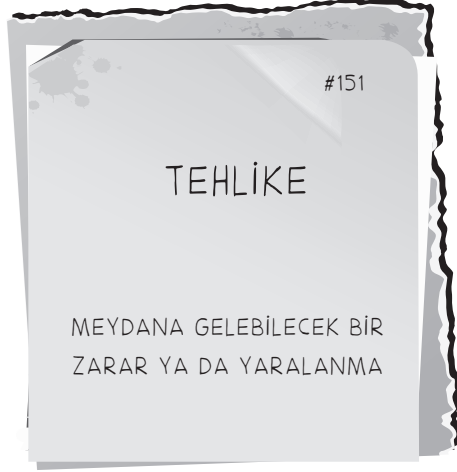
Artık denize bakıyordu. Çamurlu yeşil su, toprağı içine çekerken onun yaşam enerjisini de emiyordu. Denizin alıp götürdüğü kişilerin hayaletleri buradan ayrılmıyordu. Karanlık kış gecelerinde iç çeken, yaz güneşinin altında solan şeffaf hayaletler buralarda dolanıyordu. Letta bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu zihninde canlandırma çalışırken derin düşüncelere dalmış hayaletlerin varlığını arkasında hissedebiliyordu. Bir duvar gibi yükselen su üzerlerine gelirken çığlıklar atıp çaresizce kaçmaya çalışıyorlardı. Onlar Erime'nin kurbanlarıydı. Genellikle yumuşak huylu olan bu koca denizin insanların karşısında yükselmesi, evleri, köyleri kasabaları ve şehirleri yutma-

sı onlara tuhaf gelmiş olmalıydı. Bir zamanlar canlılıkla ışıldayan şehirler; planlı, düzenli günler, eşyalar, aileler, hepsi yok olup gitmiş, bu tuzlu canavarın içinde boğulmuştu. Letta ürperdi. Rüzgâr yönünü değiştirmişti, artık kuzeyden esiyordu. Gri renkli, ipliksi hayaletlerin esintiye kapılışını ve gümüşü bulutlara karışana dek gökyüzüne sürüklenişini izledi.

Annesiyle babasını çok ama çok özlemişti ve o anda onların varlığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapatarak etkisini kaybedip onu denizin kıyısında titreyerek yalnız bırakana kadar bu hissin içine akmasına izin verdi.

Uzaktaki ufka baktı. Sonra, her zaman yaptığı gibi, oralarda bir yerlerde onu gördüklerini düşünerek, onları unutmadığını bilsinler diye bir parmağını kaldırıp annesiyle babasını selamladı. Bedenleri olmasa da ruhları ufukta bir yerlerde dolaşıyordu.

2. BÖLÜM

Letta yalnız kalınca kendini işine verdi. Bir yandan kelimeleri yazıyor, bir yandan her zamanki müşterilerine hizmet vererek uzmanlık alanları ile ilgili Liste'de yer almayan kelimelere ihtiyacı olan zanaatkâr ve çıraklarla ilgileniyordu.

Kelimeleri tek başına yazdığı bu günler yorucu ve olay-sız, geceler ise uzun, karanlık ve yalnız geçiyordu.

Marangozun üç çırağı için sipariş ettiği üç yeni kelime kutusu hazırlamıştı. Üç çocuk kelimeleri almaya geldi. Uçarı tiplerdi. Gözleri haylazlıkla ışıldayan bu çocuklar on iki yaşındaydı ve okulu henüz bitirmişlerdi. *Onlara bakan da Doğa Savaşçıları'nın çırakları olduklarını sanır*, diye düşündü Letta, küçümseyen bir ifadeyle. Çocuklara *testere, çekiç, çivi, raptiye* kelimelerinin yanında *rende* ve *keski*